

ט"ו באלול

21 בספטמבר

שבת

הקרב בא אצלי אסף. אמרתי לו: קד לפני שבועים היה

לי אמון גמור בך. גם עכשיו אני מאמין במסירותך לעבודתך, אך

אין לי במחון בנאמנותך להסחירות. אנחנו ידענו שאתה פועל בשם

ההסתדרות, אולם כנראה שאתה סומך עכשיו על כוחות אחרים. אנו החלטנו לא לעשות כל צעד עד שנברר את הסדך בדבר זיקתך להסתדרות, כי אין אנו רוצים להרחיקך מהעבודה ואין אנו רוצים לזעזע את העבודה. אולם לד,חנו זיקה כל העבודה הזאת להסתדרות היא תנאי הכרחי לסירורה ולהצלחתה, ואם לא נהיה בטוחים בזיקתך - נסדר את העבודה בלעדיך.

הוא החל בטענות: הסועצות לא עזרו, כשהיה צורך לסדר איש בעבודה היו מסרבות כשנודע להן שהוא קשור עם הפעולה הזאת. חברים מנהלים חחרו, גילו אדישות, התנגדו לו. הוא עיף, אינו מספיק לאכול ולישון ואינו יכול להתעסק הרבה במשא ומתן. הוא נשען על ההסתדרות הפעולה הזאת, כל החברים יש להם אמון בו, כי הוא מסור רק לעבודה הזאת.

אמרתי לו שאיני רוצה עכשיו לברר טענות. אם טענותיו נכונות יש להתפלא שלא השמיע אותן קודם. כרגע עליו, לקבוע בבחירות ובגילוי עמדתו להסתדרות. לא נוכל להרשות המשכתו בעבודה בלי פ,וח ההסתדרות. אין אנו סכוסים בהסתדרות של הגנה. כל העובדים בהגנה עבדו מטעם ההסתדרות ומלאו את שליחותה. במקצוע זה כמו במקצועות אחרים לא היו להסתדרות האמצעים הדרושים למלוי תפקידיה. יש להעמיד עכשיו העבודה על בסיס אחר לגמרי, וזיקה ההסתדרות הכרחית עוד יותר מאשר מקודם.

הוא שוב טען שאינו רואה אנשים סחאימים לעבודה. ב.צ. קשור לעבודה זו. הוא סתענין בענייני המשטרה ומעורה בעבודה הוה"ל, אך כל דבר שמוסרים לו יודעת מזה רחל, ואין במחון שהדבר

לא יודע. שאל הוא בחור נאמן וישר מאוד, אך אין לו ההיקף

ויכשד רק לעבודה מצומצמת - לרבישה.

בסוף דבריו הודה שבזמן האחרון היה לו סצפון לא נקי;

גמרנו: 3 חברי המרכז הארצי מהויס אח מרכז התסתדרות, הוה"פ

סצוף להס קוד שני חברי. נקבעים ועדים מחוזיים: בעסק, בעסק

חירדן ובגליל.

בישיבת הועד הראשונה נברר סעולח התגנה ביסי המאורעות,

חסכסים ביחס לערבים והסעולה לחבא.